

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **R.**, so sídlom v **K.**, zastúpenej spoločnosťou JUDr. **M.**, advokát, s.r.o., so sídlom v **B.**, proti povinnej **H.**, bývajúcej **B.**, o vymoženie **8,30 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 15 Er 825/2010, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. mája 2013 sp. zn. 12 CoE 346/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trebišov uznesením z 25. apríla 2012 č.k. 15 Er 825/2010 exekúciu voči povinnej zastavil po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá poisťná zmluva, ide o zmluvu spotrebiteľskú a vzhľadom na túto skutočnosť aplikoval na daný právny vzťah právnu úpravu týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa. Okresný súd vychádzajúc aj z ustanovení Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách z 5. apríla 1993 a právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv obsiahnutej v Občianskom zákonníku zistil, že rozhodcovská doložka, ktorá mala v predmetnom konaní založiť legitimitu pre exekučný titul znemožňuje voľbou spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom. Už túto skutočnosť je potrebné považovať za neprijateľnú podmienku v neprospech spotrebiteľa, pričom spotrebiteľ si osobitne nevyjednal rozhodcovskú doložku a nemal na výber vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. V danom prípade exekučný súd

nemal pochybnosť o tom, že ustanovenie rozhodcovskej doložky v zmluve je v rozpore aj s neskoršie prijatým ustanovením § 53 ods. 4 písmeno r/ Občianskeho zákonníka. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou podmienkou, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj s príslušnými ustanoveniami Smernice Rady 93/13/EHS a zároveň je v rozpore s dobrými mravmi.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie oprávnenej uznesením z 29. mája 2013 sp. zn. 12 CoE 346/2012 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolací súd nezistil nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom. Poukázal na to, že okresný súd správne považoval danú zmluvu za spotrebiteľskú, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva a následne sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu, ktorý rozhodcovskú doložku v danej zmluve vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Z obsahu spisu nevyplýva, že by rozhodcovská doložka bola individuálne vyjednaná so spotrebiteľom, tak ako to v odvolaní tvrdí oprávnená a keďže ho núti podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, je v neprospech spotrebiteľa. Poukázal, že listy oprávneného z 22. apríla 2008 a 15. mája 2008 nemožno považovať za návrhy na uzavretie rozhodcovskej zmluvy podľa § 43a OZ. Neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu. Rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenej voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohla v rámci exekúcie domáhať.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená. Navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovenia § 237 písm. a/ a f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Poukázala na to, že ani okresný a ani krajský súd (exekučné súdy) jasne neuviedli, v čom bola rozhodcovská doložka medzi oprávnenou a povinnou chybná do takej miery, že by odôvodňovala takýto zásah do práva oprávnenej na vykonanie exekúcie. Uznesenie odvolacieho súdu nepovažuje dovoľateľka za riadne odôvodnené. Oba súdy opomenuli odôvodniť právnu možnosť povinnej, ktorá je uvedená v osobitných zmluvných dojednaniach. Poukázala na rozhodnutie C – 40/08 ASTURCOM. Postupovala v súlade so zmluvou vymáhať pohľadávku od povinnej.

Ďalej uviedla, že súdy rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci (§ 237 písm. a/ O.s.p.), lebo súd v exekučnom konaní nie je oprávnený skúmať (ne)prijateľnosť rozhodcovskej doložky a nesmie ani preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia označeného za exekučný titul. Poukazovala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Cdo 147/2002. Jediná zmienka, kedy je exekučný súd oprávnený preskúmať spornosť výroku rozhodcovského súdu je nastolená v § 45 zákon č. 244/2002 Z.z. Dala do pozornosti aj sporný výklad Smernice 93/13/EHS a jej prílohy 1 písm. g/. Zároveň uviedla, že konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Záver o nekalom charaktere rozhodcovskej doložky nevyplýva zo samotnej jej existencie, ale z konkrétnych skutkových okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré môžu spôsobiť, že procesné postavenie spotrebiteľa môže byť v hrubom nepomere k procesnému postaveniu dodávateľa. Poukázala na to, že súdy navyše vec nesprávne právne posúdili (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), a to najmä v otázkach exekučného prieskumu vykonávaného súdom v zmysle § 45 zákona č. 244/2002 Z.z., ďalej individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky a jej (ne)platnosti. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10 CoE 51/2011, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 CoE 56/2013 a 41 CoE 138/2013 a uviedla, že povinná mala možnosť uplatniť právo na voľbu medzi jurisdikciou všeobecného súdu a rozhodcovského súdu. Žiadala odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého uznesenia krajského súdu.

Povinná sa k dovolaniu vyjadrila. Poukázala na neplatnosť rozhodcovskej doložky, ako neprijateľnej zmluvnej podmienky a na genézu jednotlivých udalostí, ktoré predchádzali uzavretiu zmluvy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená, zastúpená v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či dovolanie oprávnenej smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 243c O.s.p. pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné; ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a § 95 však pre konanie na dovolacom súde neplatia. Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. súd, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie,

v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

V prejednáwanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených uznesení, preto dovolanie oprávnenej podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolaiteľka vady v zmysle § 237 písm. b/ až e/, g/ O.s.p. nenamietala a tieto nezistil ani dovolací súd.

Oprávnená vo svojom dovolaní namietala vadu v zmysle § 237 písm. a/ a f/ O.s.p.

Podľa § 7 ods. 1 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávnych, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia v občianskom súdnom konaní súdy (okrem iného) preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou podmienkou konania, ktorá má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

V danom prípade dovolateľka právomoc súdov v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta im, že v rozpore so zákonom preskúmali rozhodcovský rozsudok po vecnej stránke, na čo nemali právomoc. Dovolateľka tak namieta, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Ide tak o námietku, ktorú dovolateľka uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti záverov súdov oboch stupňov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých záveroch založili svoje rozhodnutia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2012 sp. zn. 4 Cdo 11/2012).

V prejednávanej veci je nepochybné, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci.

Oprávnená v dovolaní ďalej namietala, že súdy jej v konaní odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť

pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Dovolateľka tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. došlo tým, že súdy vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania a bez jej účasti.

V preskúmvanej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania splnenia zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Aj keď v danej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie vydané v štádiu po vydaní poverenia, kedy súd exekúciu zastavil, nič na tom nemení táto skutočnosť, pretože súdu vyplýva možnosť preskúmať exekučný titul, ale aj kedykoľvek, z úradnej moci (§ 45 ZRK).

Preto pokiaľ oprávnený/á v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 122/2011). Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (v spotrebiteľskej veci) súdy v exekučnom konaní nepreskúmvajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012 sp. zn. 6 Cdo 1/2012).

Dovolací súd pripomína, že Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-40/08 vo veci *Asturcom Telecomunicaciones SL. v. Christina Rodríguez Nogueira* vyslovil, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy, ako aj to, že vnútroštátny súd má aj bez návrhu posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky. Podľa názoru zaujatého týmto súdnym dvorom sa má Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej

v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Dovolací súd ďalej skúmal, či postupom súdov v danej veci (keď súd prvého stupňa žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia nezamietol podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ale konanie zastavil podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní) nebola oprávnenej odňatá možnosť realizovať tie procesné oprávnenia, ktoré zodpovedajú štádiu exekučného konania, do ktorého sa toto konanie dostalo, teda či týmto postupom nebola oprávnenej odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

V prejednávanej právnej veci tým, že súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie podľa § 42 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie, ktoré aj bolo podané a vec bola prejednaná odvolacím súdom, bola zachovaná zásada dvojinštančnosti konania. Účastníci neboli ukrátení na svojich procesných právach v porovnaní so situáciou, ak by súd postupoval v zmysle ustanovenia § 44 ods. 3, 4 Exekučného poriadku, pretože proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je síce prípustné odvolanie, no proti uzneseniu o následnom zastavení exekučného konania (po právoplatnosti uznesenia, ktorým bola žiadosť zamietnutá), odvolanie prípustné nie je.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu nezistil, že by oprávnenej nejakým závadným procesným postupom súdu bola znemožnená realizácia procesných práv priznaných jej procesným predpisom. Vo vzťahu k oprávnenej nedošlo postupom súdov k odňatiu možnosti pred ním konať, týmto postupom nedošlo ani k porušeniu zásady dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania.

Dovolací súd sa ďalej zaoberal námietkou dovolateľky, či rozhodnutia súdov nižších stupňov sú dostatočne odôvodnené, preskúmateľné (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Po preskúmaní veci však dospel k záveru, že táto námietka dovolateľky taktiež nie je dôvodná.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997; *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede

na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia a odvolací súd dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj so zreteľom na obsah odvolania oprávnenej). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ ide o úplnosť zistenia skutkového stavu veci, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu vykonaného dokazovania.

Záverom dovolací súd pre úplnosť k námietkam dovolateľky ohľadne právneho posúdenia veci uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie oprávnenej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že jej žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. januára 2015

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová